

Arrest

nr. 51 034 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN STEENBERGHE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 september 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 19 juli 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu origine en afkomstig van Kihingo, Kiambu district. Begin 2009 kocht uw vader een matatu (minibus) voertuig, dat ingezet werd op de route Kiambu - Nairobi. Hij huurde een chauffeur in en belastte u met het innen van het geld bij de chauffeur in Kiambu. In april 2009, terwijl u op de chauffeur wachtte om het geld te innen, werd u benaderd door 2 mannen die uw geld wilden. U stuurde hen wandelen, waarop ze u waarschuwden dat u wel zou achterhalen wie ze waren. Achteraf begreep u dat ze lid waren van de Mungiki sekte die matatu eigenaars afperst en mensen van Kikuyu origine dwingt toe te treden tot hun beweging. Op 5 mei 2009 kwamen diezelfde 2 mannen u opnieuw uw geld vragen. Deze keer waren ze echter gewapend en had u geen andere keuze dan op hun eis in te gaan. U ging het voorval aangeven bij de politie, maar deze weigerde u te helpen en raadde u integendeel aan hen te geven wat ze vroegen. Vervolgens dwongen diezelfde 2 mannen u op 1 juni 2009 met hen mee te gaan. Ze brachten u naar een leegstaande woning en lieten er u achter. In de ijskast van de woning trof u een mannenhoofd en 3 vrouwenborsten aan. Na 3 dagen kreeg u er het bezoek van een tiental leden van de Mungikisekte, waaronder de 2 voormelde mannen. Ze zeiden dat u lid moest worden van de Mungiki, waarna ze u opnieuw alleen achterlieten. Na 7 dagen gevangenschap lieten ze u vrij maar waarschuwden ze u dat u alsnog zou moeten toetreden. U keerde terug naar uw ouders en verliet het huis niet meer, tot de Mungiki op 18 augustus 2009 bij jullie binnenvielen. U werd wakker van het geroep van uw oudste zus, met wie u en uw moeder die avond alleen thuis waren. Een tiental leden van de Mungiki probeerden te achterhalen of ze besneden was. Ze wilden ook weten of uw moeder besneden was, waarop u hen te kennen gaf dat ze u dan maar beter konden vermoorden dan dit voor uw ogen te doen. Daarop begonnen de sekteleiden jullie allen te slaan en werd de keel van uw zus overgesneden. Toen ze beseften wat ze gedaan hadden, verlieten ze plots jullie woning. U liep vervolgens naar buiten om hulp te zoeken bij uw burens, wat verderop. Onderweg hield u een voorbijrijdende wagen staande. U vertelde de chauffeur, Gachagwi genaamd, wat jullie overkomen was. Omdat uw belagers nog in de buurt konden zijn, zei hij dat u moest instappen en dat hij later wel een oplossing zou vinden voor uw achtergelaten moeder en zus. Hij bracht u naar zijn woning in Tinganga waar u de nodige medische zorgen kreeg van zijn echtgenote. U verbleef ongeveer een maand bij hen terwijl Gachagwi uw vertrek uit Kenia voorbereidde. Op 16 september 2009 nam hij samen met u het vliegtuig naar België, waar jullie op 17 september 2009 aankwamen. Diezelfde dag nog bracht hij u naar de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) om er asiel te vragen. Toen u het gebouw van de DVZ verliet was Gachagwi nergens meer te bespeuren.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U legde immers dermate vage en bedenkelijke verklaringen af betreffende de kern van uw asielrelaas dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst kan moeilijk geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u pas na april 2009, nadat u er zelf mee geconfronteerd werd, het bestaan van de Mungiki sekte ontdekt hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 10). Op basis van talrijke Keniaanse en internationale openbare bronnen en media-artikels waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, kan immers het volgende gesteld worden over de Mungiki sekte. Het betreft een beweging die eind jaren 1980 actief werd, voornamelijk rekruteert onder leden van uw etnische groep, de Kikuyu, en bovendien vooral actief is in Nairobi en Central Province, waar ook Kiambu district onder valt. In 2002 werd de sekte na een reeks bloedige moorden in Nairobi officieel verboden door de overheid. De sekte is echter actief gebleven en evolueerde naar een soort maffia die voornamelijk eigenaars van matatu voertuigen afperst, maar onder andere ook “belastingen” heft op basisvoorzieningen zoals water en elektriciteit en betrokken is bij ontvoeringen, diefstal, het afpersen van zakenmensen in het algemeen, en - politiek gestuurd - etnisch geweld tijdens verkiezingsperiodes. De Mungiki sekte is bovendien vooral berucht voor het onthoofden en in stukken snijden van haar slachtoffers. In 2007 werd de leider van de beweging, Maina Njenga, aangehouden en tot 5 jaar celstraf veroordeeld, en amper 2 weken nadat het onthoofd lichaam van de echtgenote van Maina Njenga werd teruggevonden, werd in april 2008 de leider van de politiek vleugel van de sekte vermoord. Na enkele gewelddadige weken naar aanleiding van protest van matatu eigenaars die de hun opgelegde bijdragen weigerden te betalen, vatte de Keniaanse overheid in 2007 een grootschalige (straf)campagne tegen de Mungiki sekte aan. Er werd een speciale politie-eenheid gecreëerd en tegen juni 2007 werden meer dan 2.400 verdachte Mungiki leden aangehouden. In de loop van 2007 zouden in het kader van deze campagne bovendien een 500-tal vermoedelijke

leden van de sekte vermoord zijn, waarvan de meerderheid via een nekschot. Na het verkiezingsgeweld van eind 2007 – begin 2008 deden tot slot aanhoudende geruchten de ronde dat leden van de Mungiki sekte ingehuurd werden door de overheid bij etnisch geïnspireerd geweld (zie landeninformatie).

In dergelijke omstandigheden is het dan ook niet aannemelijk te noemen dat “Mungiki” voor u tot april 2009 slechts een Kikuyu woord was en u niet zou geweten hebben dat er ook een (criminele) beweging of organisatie onder deze naam actief was (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 10). U bleek volgens uw verklaringen overigens niet als enige onwetend te zijn geweest over het bestaan van de Mungiki. Ook uw vader zou er nooit eerder over gehoord hebben en zelfs de chauffeur van jullie matatu zou vreemd genoeg niets afgeweten hebben van het bestaan van de Mungiki sekte (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde zelfs uitdrukkelijk **dat uw vader nooit een matatu voertuig zou gekocht hebben indien hij op de hoogte was geweest van het bestaan van de Mungiki** (gehoorverslag CGVS, p. 10), terwijl op basis van het voorgaande enkel kan besloten worden dat het niet aannemelijk is dat jullie op het ogenblik van de aankoop van dit voertuig, begin 2009, niet op de hoogte zouden geweest zijn van het bestaan en de praktijken van Mungiki sekte.

Voorts kunnen ook een aantal ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde “opsluiting” in juni 2009. U zou door een aantal Mungiki leden naar een leegstaand huis gebracht zijn en er vervolgens achtergelaten zijn. Na 3 dagen kwamen een 10-tal Mungiki leden u zeggen dat u moest toetreden tot de beweging. Het was dat of vermoord worden. Ze legden u uit hoe de toetredingsceremonie in zijn werk zou gaan en wat u binnen de beweging zoal zou doen. In plaats van over te gaan tot de toetredingsceremonie lieten ze u echter gewoon achter. Pas 4 dagen later, u was toen al 7 dagen in het huis, kwamen ze opnieuw langs. U had 4 dagen bedentijd gekregen, maar in plaats van u voor het blok te zetten en hetzij over te gaan tot de (gedwongen) eedaflegging hetzij u om te brengen, lieten ze u opmerkelijk genoeg gewoon gaan met de boodschap dat u hen uiteindelijk toch zou moeten vervoegen (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Gevraagd waarom ze u die dag gewoon lieten gaan, terwijl ze u toch al tot 2 keer toe gezegd hadden dat u moest toetreden of sterven, antwoordde u dat ze u nog extra bedentijd gaven. U voegde hier echter zelf uitdrukkelijk aan toe dat u helemaal geen keuze had aangezien het toetreden of vermoord worden was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Daar u uiteindelijk helemaal niet gedwongen werd de eed af te leggen, kan men kan zich dan ook ernstige bedenkingen maken bij (de finaliteit van) uw beweerde opsluiting. Bovendien is het ook opmerkelijk te noemen dat u zo veel bedentijd zou krijgen terwijl u de facto eigenlijk geen keuze had.

Nog opmerkelijker is evenwel dat u die hele week werd “vastgehouden” in een huis waar u gemakkelijk uit kon ontsnappen, en u bovendien naliet dit te doen. U werd immers alleen achterlaten in een huis met ramen langs dewelke u gemakkelijk naar buiten kon vluchten (gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u dan niet ontsnapte, antwoordde u dat u nergens naartoe kon. U kon weliswaar ontsnappen maar het had volgens u geen zin om naar huis te gaan om uw leven te redden aangezien ze u ooit toch zouden vinden (gehoorverslag CGVS, p. 11). De door u geboden verklaring is echter om meerdere redenen allesbehalve overtuigend te noemen. Zo is het weinig aannemelijk te noemen dat u zou verkiezen om in een huis van de Mungiki te blijven - waarin zich volgens uw verklaringen overigens een mannenhoofd en 3 vrouwenborsten bevonden - zonder enig eten of drinken (gehoorverslag CGVS, p. 10) en wetende dat ze er u elk moment konden komen halen om hetzij de eed af te leggen, hetzij vermoord te worden, terwijl u had kunnen ontsnappen en hetzij hulp zoeken bij de autoriteiten, hetzij naar een ander deel van Kenia te trekken, bijvoorbeeld bij uw broer in Mombassa. U stelde weliswaar dat de Mungiki overal in Kenia actief zijn en geld innen maar gaf op geen enkel ogenblik concreet aan waarom ze ook effectief in de rest van Kenia naar u op zoek zouden gaan (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het feit dat ze u volgens uw verklaringen in handen hadden om u vervolgens gewoon te laten gaan, is zelfs eerder van aard tegen te spreken dat ze actief naar u op zoek zouden gaan in de rest van het land. Voorts dient vastgesteld te worden dat u volgens uw verklaringen na uw beweerde vrijlating door de Mungiki gewoon terug naar uw huis ging, terwijl u later tijdens het gehoor uitdrukkelijk aangaf niet ontsnapt te zijn uit het huis waar u vastgehouden werd precies omdat ze u bij u thuis toch zouden vinden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uw verklaringen ter zake zijn dan ook allesbehalve coherent te noemen.

Tot slot dienen ook ernstige bedenkingen gemaakt te worden bij de rol van Gachagwi in uw asielrelaas. Volgens uw verklaringen bood Gachagwi u hulp aan toen u uw woning verliet om hulp te zoeken bij de burens. De Mungiki hadden op dat ogenblik net de keel van uw zus overgesneden en u en uw moeder zwaar toegetakeld. Uit vrees dat de Mungiki nog in de buurt waren, gebood Gachagwi u in te stappen en bracht hij u naar zijn huis waar hij u samen met zijn echtgenote gedurende een maand opving (gehoorverslag CGVS, p. 7). Desondanks kon u nauwelijks enige concrete informatie verstrekken betreffende deze Gachagwi. U kent zijn volledige naam niet en weet niet wat voor werk hij

deed, noch of zijn vrouw een job had (gehoorverslag CGVS, p. 9). U kon voorts niet verduidelijken of ze al dan niet kinderen hebben en kon zelfs niet bij benadering aangeven hoe oud Gachagwi en zijn echtgenote ongeveer zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 13). U kon evenmin aangeven of de kamer waarin u ondergebracht werd een gastenkamer was (gehoorverslag CGVS, p. 9). U zou in die maand ook nooit familie of vrienden van hem ontmoet hebben en stelde uitdrukkelijk dat u buiten zijn voornaam niets over hem weet (gehoorverslag CGVS, p. 9), wat enigszins bedenkelijk is nu u verklaart een maand bij hem opgevangen te zijn geweest.

Voorts dient vastgesteld te worden dat Gachagwi u uit vrees voor de aanwezigheid van Mungiki gebood in te stappen en u verzekerde dat hij wel een oplossing zou vinden voor uw zus en uw moeder. Of hij ook effectief een oplossing zocht en/of vond voor uw moeder en zus kon u echter niet aangeven. Gevraagd of u hiernaar informeerde, antwoordde u dat hij u zei dat u in de eerste plaats aan uw eigen leven moest denken (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u enigszins aandrang toen bleek dat hij niet op uw vraag antwoordde, antwoordde u vreemd genoeg ontkennend. Hij had immers gezegd dat hij u zou helpen en u wilde dus niet aandringen uit vrees dat u dan geen hulp meer zou krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 12), hetgeen echter weinig overtuigend overkomt daar het in casu het lot van uw eigen moeder en zus betreft. Bovendien zou u hem zelfs niet gevraagd hebben uw familie te contacteren of op te zoeken alvorens met hem het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 13), wat al helemaal bedenkelijk is.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat het idee om het land te verlaten niet van u afkomstig was maar van Gachagwi (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Hij zou bovendien voor uw reis betaald hebben en u nooit gevraagd hebben hem daarvoor te vergoeden (gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd onder welke naam u reisde, diende u het antwoord schuldig te blijven. U zou nooit de documenten waarmee u reisde te zien gekregen hebben en evenmin via Gachagwi vernomen hebben onder welke naam u reisde (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). U wist derhalve niet welke naam u moest opgeven indien u daar tijdens een controle naar gevraagd zou worden, hetgeen weinig aannemelijk overkomt. Gevraagd waarom Gachagwi overigens met u meekwam naar België, antwoordde u dit niet te weten. U voegde er weliswaar aan toe dat u nog nooit het land had verlaten en dat hij wist naar waar u hier precies moest komen (gehoorverslag CGVS, p. 8), hetgeen echter een weinig overtuigende verklaring is daar u dit zelf ook wel had kunnen uitvissen of gewoon asiel had kunnen vragen bij uw aankomst op de luchthaven. Bovendien kon u hoegenaamd niet aangeven hoe het komt dat Gachagwi wist waar u in België precies asiel kon vragen en blijft het ook onduidelijk waarom hij plots verdween toen u asiel ging vragen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Tot slot verklaarde u niet te weten met welke vliegtuigmaatschappij u naar België reisde (gehoorverslag CGVS, p. 8), hetgeen opnieuw weinig aannemelijk is.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en maakt u derhalve niet aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. De door u neergelegde geboorteakte bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. De overlijdensakte van uw zus Catherine Njeru Wahiti, dd. 18/01/2010, betreffende haar overlijden op 18 augustus 2009, vermeldt dan weer dat ze overleden is aan een interne bloeding maar geeft geen verdere uitsluitel over de precieze oorzaak of omstandigheden van haar overlijden, laat staan dat ze (door Mungiki leden) vermoord zou zijn. De door u neergelegde foto's die tijdens haar begrafenis zouden genomen zijn, geven evenmin uitsluitel over de oorzaak en omstandigheden van haar overlijden. De door u neergelegde medische attesten van Dr. Janssens, dd. 17/02/2010, Dr. Masureel, dd. 26/04/2010 en Dr. Goethals, dd. 17/05/2010 waaruit blijkt dat u een litteken heeft onder het linker oog en aan aanvallen van hoofdpijn lijdt, zijn wat de oorzaak hiervan betreft louter gebaseerd op uw eigen verklaringen ter zake en kunnen onmogelijk uitsluitel geven over de exacte oorzaak en de precieze omstandigheden waarin u de erin beschreven verwonding en andere medische klachten opliep. De door u neergelegde internetartikels betreffende Mungiki zijn dan weer algemeen van aard en u wordt er niet in vermeld zodat deze artikels onmogelijk de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. De door u neergelegde omslag is tot slot van aard aan te tonen dat u contact hebt met mensen in Kenia, hetgeen in casu niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker *“stelt dat de argumentatie van het CGVS onvoldoende en onjuist is gemotiveerd”, dat “De elementen welke door het Commissariaat-Generaal werden aangehaald volstaan niet om de aanvraag van verzoeker als ongegrond af te wijzen”* en onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omdat hij er belaagd werd door de Mungiki-sekte, die hem afperste, hem wilde dwingen zich bij de sekte aan te sluiten, en ermee dreigde hem te vermoorden. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker *“vage en bedenkelijke verklaringen”* aflegde, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithaalt.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt enkel een geboorteakte neer maar geen identiteitskaart of paspoort. Hij beweert nooit identiteitsdocumenten te hebben gehad omdat *“Ik was jonger dan 18. Je moet 18 zijn om identiteitsbewijs te krijgen”* (gehoorverslag CGVS, p.5) maar toont niet aan dat men in Kenia enkel op 18-jarige leeftijd een paspoort kan verkrijgen, en minderjarigen derhalve niet internationaal kunnen reizen, wat overigens ongeloofwaardig is. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen, wat een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot zijn asielrelaas en zijn geloofwaardigheid aantast.

3.2.1. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoeker zelfs *“geen enkel document gezien”* heeft (gehoorverslag CGVS, p.7) is ongeloofwaardig en aangezien de strenge individuele controles kan evenmin worden aangenomen dat zijn begeleider de *“documenten [toonde] en sprak met mensen”* (gehoorverslag CGVS, p.7-8). Bovendien wordt verzoeker niet verontrust door zijn nationale overheden zodat niet aannemelijk is dat hij onnodig een gevaarlijke illegale reis onderneemt wanneer hij goedkoper en veiliger legaal kan reizen. Verder kan uit verzoekers verklaringen slechts blijken dat hij begeleid werd en zijn reis naar België goed voorbereid was. Zijn begeleider zou verzoeker opgevangen hebben toen hij gevlucht was voor de Mungiki, een maand lang onderdak en bescherming geboden, is vervolgens met hem naar Europa gereisd en heeft deze reis geheel bekostigd en ten slotte verzoeker begeleid tot aan de Belgische asielinstanties. Gelet op de dramatische aard van de verklaarde gebeurtenissen kan niet worden aangenomen dat verzoeker geen contact kan opnemen met deze persoon, die indien hij geen familie was toch een uitzonderlijk gastvrije

en vrijgeveige man is. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

3.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Verzoeker legde, naast zijn geboorteakte, medische attesten, de overlijdensakte van zijn zus, internetartikels, foto's van de begrafenis van zijn zus en een briefomslag neer.

3.3.1. Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). In dezelfde zin kan een overlijdensakte slechts aantonen dat een persoon overleden is, maar niet onder welke precieze omstandigheden dit gebeurde, wat verzoeker erkent "*Uiteraard vermeldt de overlijdensakte niet de exacte doodsoorzaak*". Hoe dan ook blijkt dat de inhoud van dit attest manifest strijdig is met verzoekers verklaringen. Waar het attest "internal bleeding" vermeldt als doodsoorzaak, verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn zus onthoofd werd (verslag DVZ: "*Haar hoofd was gescheiden van haar lichaam*"), en op het Commissariaat-generaal dat "*haar hals werd overhaald*" (gehoor CGVS, p.7). Dat een dokter dit niet zou vastgesteld hebben is ondenkbaar. Verzoekers verklaringen zijn dan ook verzonnen.

3.3.2. De neergelegde internetartikels verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst. Dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De foto's van een begrafenis kunnen verzoekers asielrelaas evenmin adstrueren, en de briefomslag toont enkel aan dat verzoeker post ontving. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen aangaande hoe hij deze documenten bekwam "*Ik ging naar de kerk in Antwerpen. Er was een vrouw (...) van Kenia. (...) Gaf haar mijn nummer en zei dat ze haar familie zou vragen mijn familie op te zoeken. Na 3 weken kreeg ik telefoon van mijn vader. Vertelde hem dat ik mijn documenten nodig had. Vader stuurde ze op.*" (gehoor CGVS, p.4) evenmin overtuigen. De neergelegde documenten kunnen het asielrelaas dan ook bezwaarlijk adstrueren.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.5. Met betrekking tot zijn "*onwetendheid omtrent de Mungiki-sekte*" voert verzoeker aan dat "*Er dient op gewezen te worden dat verzoeker op het ogenblik van de feiten nog minderjarig was en slecht 3 maanden bezig was met dit soort werk. Voordien was hij steeds naar school geweest. Op het ogenblik van de campagne tegen de Mungiki in 2007 en de arrestatie van de leider, was verzoeker 15 jaar oud... Bovendien had hij totaal geen notie van computers en bij hem thuis werd nooit een krant gelezen. Het niet op de hoogte zijn van internationale bronnen en media kan hem dan ook moeilijk worden verweten! Het is bovendien opnieuw een aanduiding dat het hier geen gefantaseerd verhaal om aan documenten te geraken. in dat geval zou verzoeker zich uiteraard op voorhand zeer goed geïnformeerd hebben De bloedige gebeurtenissen door de Mungiki van eind april 2009 vonden plaats na zijn confrontatie met hen. Het is ook zeer onduidelijk in welke mate de overheid (en media?) onder invloed van de Mungiki stond en staat (...). Noch zijn vader noch de chauffeur waren op de hoogte van de praktijken van de Mungiki. Het feit dat zij beiden dit werk aanvatten, bewijst inderdaad ook van deze onwetendheid! Waarom zouden zowel zijn vader, verzoeker zelf het risico willen lopen om slachtoffer te worden van dergelijke feiten? Ook zijn vader heeft geen kennis van computer en leest geen kranten!*"

3.5.1. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij meent dat zijn onwetendheid zou aantonen dat hij zich niet geïnformeerd heeft en er op zou wijzen dat het asielrelaas waarachtig is. Zowel uit de informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het administratief dossier als uit diegene die verzoeker neerlegde blijkt dat de Mungiki-sekte reeds sinds de jaren '80 de Keniaanse samenleving teistert met allerhande gruweldaden, en de Keniaanse autoriteiten allerhande grootschalige acties tegen de sekte ondernemen. Gelet op de ruchtbaarheid die aan deze problematiek gegeven wordt is het dan ook niet ernstig dat verzoeker pas in april 2009 het bestaan van deze sekte zou ontdekt hebben, temeer nu zijn vader eigenaar zou zijn van een matatu die hij inzette in het openbaar vervoer, en uit informatie blijkt dat net personen tewerkgesteld in de vervoersector door de Mungiki-sekte in het bijzonder gevisieerd worden als doelwit van afpersing en dit in de regio waar verzoeker woonde. Verzoekers jonge leeftijd en dat hij naar eigen zeggen geen toegang had tot de media kunnen zijn onwetendheid bezwaarlijk vergoelijken, te meer nu hij gestudeerd heeft, hij door zijn vader werd betrokken bij diens professionele activiteiten en verantwoordelijk was voor het innen van het geld bij de chauffeur van de matatu. Aangezien derhalve verwacht mag worden dat zowel verzoeker als zijn vader en de chauffeur regelmatig geconfronteerd werden met deze problematiek, is het niet aannemelijk dat zij voor april 2009 zelfs niet op de hoogte waren van het bestaan van de Mungiki-sekte. Verzoekers onwetendheid is dermate merkwaardig dat indien zijn voorgehouden nationaliteit kan betwijfeld worden dan minstens zijn deelname aan het publieke leven in een Mungiki-omgeving.

3.6. Verweerder oordeelt terecht dat verzoekers "*opsluiting*" en de louter hypothetische verklaringen dat hij "*kan alleen maar raden naar de reden waarom hij 7 dagen werd vastgehouden en uiteindelijk toch werd vrijgelaten (...). Ze wilden misschien afwachten tot hij zich wel klaar voelde om vrijwillig toe te treden om zo te kunnen vermijden dat ze hem moesten dwingen of vermoorden (...). Ook het feit dat hij zijn familie kon inlichten, kan een rol hebben gespeeld waarom ze hem lieten gaan. Op die manier zou vermeden worden dat iemand hem zou trachten op te sporen...*" geenszins geloofwaardig zijn in het licht van, zoals ook verzoeker stelt, "*de meedogenloze*" en "*wrede*" aard van de sekte. Verzoekers opmerkingen over de praktijk van de repatriëringen in België en de vergelijking van de Belgische autoriteiten met de Mungiki-sekte zijn lichtzinnige en overings niet dienstig nu ze bezwaarlijk de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kunnen toedekken. Uit de verklaringen van verzoeker kan verder blijken dat hij in Kenia niet enkel vrijwillig opgesloten bleef maar bovendien geen bescherming zocht. Angst of schrik voor wraak kan niet verklaren waarom verzoeker gedurende zeven dagen gewoon de terugkomst van de Mungiki afwachtte terwijl hij onbewaakt werd opgesloten in een huis zonder eten of drinken en waar een mannenhoofd en drie vrouwenborsten in de koelkast lagen. Zijn bewering dat hij door de Mungiki ofwel gedood zou worden ofwel gedwongen toe te treden tot hun sekte is onverenigbaar met zijn verklaring "*kon ontsnappen*" en vluchten en de hulp in te roepen van de autoriteiten, maar "*wilde niet ontsnappen*" omdat hij "*kon toch nergens naartoe (...) kon mijn leven toch niet redden (...) ze zouden me ooit toch gevonden hebben*" (gehoor CGVS, p.11). Verweerder merkt terecht op dat "*Van iemand die vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij onmiddellijk alles in het werk zou stellen om zichzelf in veiligheid te brengen*". Verzoekers beweringen komen ook op dit punt geheel wereldvreemd en verzonnen voor.

3.7. De door de commissaris-generaal correct weergegeven ongeloofwaardigheden en omissies vinden grondslag in het administratief dossier, raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Er dient te worden herhaald dat verzoekers onwetendheid over de Mungiki terwijl het land jarenlang in de ban van de Mungiki was, twijfels oproept over verzoekers nationaliteit, minstens over zijn beweringen gewerkt te hebben en deelgenomen te hebben aan het publieke leven. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK